

L'aventura permanent

Còmic

Bone: 1, 2 i 3: Lejos de Boneville / La gran carrera de vacas / Los ojos de la tormenta
Jeff Smith

Astiberri. Bilbao, 2007

Josep Gálvez

S'ha fet esperar però ara, setze anys després del seu inici creatiu als Estats Units, sembla que Bone està aconseguint un espai al nostre mercat. Ja fa sis anys, Dude, una petita editorial asturiana, va fer el primer intent d'introduir la sèrie al

nostre mercat, en la versió original en blanc i negre i format de *comic-book*, però els problemes empresarials van malbaratar la seva continuïtat.

Ara, Astiberri ho torna a provar, però en color, que fa més goig i no devalua el grafisme original, i en format llibre, que no només fa més maco a les llibreries sinó que a més ofereix dosis més completes d'aventures i redueix el temps d'espera de les següents. Del total de nou volums que té la col·lecció, s'han publicat els tres primers, suficients perquè se n'hagi definit els trets essencials de l'expansiu univers narratiu, trets

que conjuminen la fantasia d'un temps i un espai inventat amb les referències a l'actualitat. D'aquesta manera, sobre una geografia petita i alhora oberta, es combinen dos tipus de personatges: els tres cosins Bone, de formes clarament artificials però de personalitats representatives de diferents i fins i tot contraposats prototipus socials contemporanis, i l'encisadora Thorn, la seva àvia Ben i la resta d'habitants de la vall de formes realistes però que pertanyen a l'àmbit de la ficció d'aventures de fantasia i espasa.

La combinació dels dos referents és paral·lela a la de

les influències dels jocs de rol amb l'humor, i es realitza sobre una peculiar síntesi de senzillesa i complexitat.

La barreja atrau tant els lectors que gaudeixen amb la successió natural d'aventures, com els que aprecien una segona lectura esbiaixada per la ironia. Aquesta ambivalència apareix també en el grafisme basat en un dibuix agradable i efectiu, que de vegades expressa el dinamisme dels dibuixos animats i d'altres el detallisme de les descripcions costumistes, sense deixar de ser creïble ni perdre capacitat de suggerir.

Sempre plou sobre mullat

Infantil i juvenil

Sempre plou sobre el Big Ben

Judit Sadurní

Columna. Barcelona, 2007

A partir de 16 anys

Andreu Sotorra

www.andreusotorra.com

Hi havia una vegada un jurat que tenia un dilema. El premi es deia Columna Jove. ¿Això volia dir que era per a novel·les d'autors joves o era per a novel·les que parlessin de joves? El jurat confiava que, entre la vintena d'originals, algun els aclariria la incògnita. I el van trobar. Els membres del jurat —la majoria, bones editores— van botre d'alegria.

Judit Sadurní (Olesa de Bonesvalls, 1982) havia escrit la seva primera novel·la, amb protagonistes joves, que parlava als joves del que fan els joves. I com potser ja va passar el 1982, el mateix any del naixement de l'autora, quan el jurat del Sant Jordi va premiar el també jove Toni Pascual —de qui no s'ha sabut gaire cosa més— el jurat del Columna Jove va i proclama el nou plançó.

Un membre del jurat al·lucitava amb les morrejades a dojo. Una altra, amb les pastilles, els porros i tota quisca drogoaddicta. Una altra deia

—potser pensant en els seus fills— que, en una festa de Halloween, no sabia que s'hi fessin aquelles orgies. I el jurat més filòleg va descobrir que ja hi havia pírcings i altres manlleus, abans que el DIEC2 fes creure que s'acabaven d'inventar.

Donar la benvinguda a un nom nou és feina agraïda. Judit Sadurní és professora d'anglès, al Penedès. Va fer una estada a Cardiff, que li ha servit per ambientar la seva novel·la a Londres. Esclar que, en literatura, potser no sempre, però sovint plou sobre mullat. I aquesta és la trampa que li parerà la disbaixa editorial i que ella faria bé d'esquivar. Un pols lingüístic ferm i una veu viva no s'han de malmetre. I Judit Sadurní té les dues eines bàsiques per donar forma literària a una bona història. I auguro que ho farà, pel que es respira en l'ànima de la seva novel·la debutant.

A *Sempre plou sobre el Big Ben*, no hi sé veure que cap dels protagonistes busqui el seu lloc en el món. Més aviat, hi detecto una crònica negativa dels joves. I això ja ho fa la TV quan fa apologia dels hàbits nocturns de cap de setmana, retratant només un sector juvenil, mentre que obvia l'esforç dels que sí que busquen el seu lloc en el món, ni que sigui reclamant una feina i un sostre dignes.

Art i ofici d'un dibuixant

Freakando

Exposició Bernet: llums i ombres

Biblioteca Can Fabra
Fins al 9 de maig

Carles Santamaria

A Jordi Bernet la tinta li corre per les venes. Fill d'un dibuixant excepcional, ell ha fet del seu art un ofici. No ha estat un artista estrella que després del seu gran còmic ha portat una carrera erràtica. El seu treball al llarg de més de quaranta anys, que es va iniciar quan era un adolescent, ha tingut en la fidelitat a ell mateix i la continuïtat dos dels seus pilars creatius.

Era un marrec quan ja ajudava el seu pare, el mític Jorge, a omplir de tinta les vinyetes de *Doña Urraca*, un personatge mític de la factoria d'humor Bruguera. La mort prematura del seu progenitor el va obligar, amb 15 anys, a continuar la sèrie

perquè algú havia de guanyar les garrofes a casa. Però lluny de limitar-se a fer aquesta historieta caricaturista, el seu esperit inquiet el va portar a experimentar gràficament. Va dibuixar historietes de molts gèneres: aventures, *western* i bèl·lic.

La memòria col·lectiva, però, té Torpedo com la seva creació gràfica més reconeguda. Amb guions de Sánchez Abulí, Bernet dibuixa un

gàngster dur i amoral dels anys 30, un veritable supervivent. L'autor recrea tota la iconografia de la sèrie negra cinematogràfica en un magnífic exercici estilista. La sensualitat del seu traç també ha dibuixat dones carnals, plenes d'erotisme, amb la seva celebrada *Clara de noche*. Els darrers anys, l'incombustible dibuixant s'ha endinsat en el món dels superherois nord-americans, amb una

memorable aventura de Batman amb guió de Howard Chaykin. També ha treballat amb Brian Azzarello i Jimmy Palmiotti, veritables guionistes estrella als EUA.

Fill i nebot de dibuixants, Jordi Bernet ha creat un univers propi. La Biblioteca Can Fabra de Barcelona li dedica una magnífica exposició antològica de visita obligada. Seria un crim no anar-hi... oi, Torpedo?

Gent de mar

Alegria Julià. Editorial La Galera
Barcelona, 2006. A partir de 12 anys

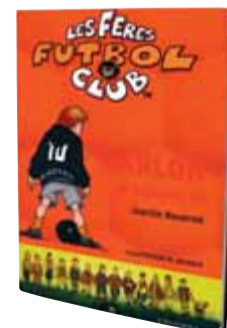
Reedició de la novel·la ambientada a Vilassar de Mar a mitjan segle XIX. Un bergantí que fa la ruta de les Amèriques viu una aventura que els mariners no oblidaran mai. És un relat que beu de les fonts orals heretades per l'autora dels seus avantpassats mariners.

Els secrets de la Iholdi

Mariasun Landa. Traducció d'Ainara Munt. Il·lustracions d'Elena Odriozola. Cruïlla. Barcelona, 2006
A partir de 9 anys

Tria de relats de l'autora escrits i publicats els últims vint anys. Els protagonistes són gairebé tots infants. El registre fantàstic i humorístic parla de realitats quotidianes.

Marlon el número 10

Joachim Masannek. Il·lustracions de Jan Birck. Columna. Barcelona, 2006. A partir de 9 anys

Classificats per al mundial infantil, un dels Feres pateix un accident conduint un kart i està sis setmanes de baixa. Això crea una relació tensa entre ells que sembla digna dels cracs de clubs de primera.